

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Terezy Matuškové, v právní věci

žalobce: **UnArt Provodov, p. s., IČO: 75046351**
sídlem Provodov 233, 763 45 Provodov
zastoupený TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s. r. o.
sídlem Jiráskova 1284, 755 01 Vsetín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2025, č. j. 20084/25/5200-11434-711938,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci se soud zabýval tím, zda jsou členské příspěvky hrazené žalobci jako pobočnému spolku osvobozeny od daně z příjmů podle § 19 odst. 1 písm. a) bod 2. zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, nebo zda se jedná o skrytou platbu za službu připojení k internetu, kterou žalobce poskytuje svým členům.

2. Finanční úřad pro Zlínský kraj („správce daně“) doměřil žalobci daň z příjmů právnických osob
 - dodatečným platebním výměrem ze dne 15. 2. 2024, č. j. 215624/24/3301-52521-712816, za zdaňovací období roku 2019 vyšší o 26 890 Kč a stanovil penále ve výši 5 396 Kč;
 - dodatečným platebním výměrem ze dne 15. 2. 2024, č. j. 215747/24/3301-52521-712816, za zdaňovací období roku 2020 vyšší o 38 190 Kč a stanovil penále ve výši 7 638 Kč;
 - dodatečným platebním výměrem ze dne 15. 2. 2024, č. j. 215832/24/3301-52521-712816, za zdaňovací období roku 2021 vyšší o 38 000 Kč a stanovil penále ve výši 7 600 Kč.
3. Důvodem doměření daně byla zjištění z provedené daňové kontroly. Správce daně dospěl k závěru, že členské příspěvky vybrané žalobcem v jednotlivých letech od jeho členů jsou ve skutečnosti platbou za to, že žalobce svým členům poskytuje připojení k internetu. Nejedná se proto o členské příspěvky, které by byly osvobozeny od daně dle § 19 odst. 1 písm. a) bod 2. zákona o daních z příjmů, nýbrž o zdanitelný příjem dle § 18 odst. 1 téhož zákona.
4. Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 7. 2025, č. j. 20084/25/5200-11434-711938, k odvolání žalobce dodatečné platební výměry změnil tak, že doměřenou daň a penále snížil v roce 2019 na 12 160 Kč a 2 432 Kč, v roce 2020 na 32 680 Kč a 6 536 Kč a v roce 2021 na 34 770 Kč a 6 954 Kč. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správce daně, že členské příspěvky byly platbami za internetové připojení a nejsou osvobozeny od daně; důvody pro snížení doměřené daně a penále pak nejsou pro projednávanou věc podstatné.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

5. Žalobce namítal, že správní orgány posoudily jeho činnost jako podnikání, a tím fakticky popřely samotnou podstatu spolkové činnosti, čímž zasáhli do práva žalobce a jeho členů svobodně se sdružovat dle čl. 20 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 11 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 22 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 3. 2024, č. j. 50 Cm 65/2017-928, vyplývá, že nelze zpochybňovat možnost osob sdružít se za účelem společného zajišťování přístupu k internetu. Daňové orgány přitom musí volit takový výklad zákona, který co nejméně zasahuje do základních práv – v nyní projednávané věci však správce daně extenzivním výkladem přímo popřel ústavně garantované právo na sdružování.
6. Žalovaný své závěry opřel o tři rozsudky Nejvyššího správního soudu, které se však týkaly mnohonásobně větších subjektů s rozsáhlým personálním aparátem a mnoha tisíci členů. Ve dvou případech šlo navíc o daň z přidané hodnoty. Naproti tomu žalobce má „ryze rustikální charakter“ založený na dobrovolnosti a aktivitě několika nadšenců s přibližně 140 členy, jehož cílem je obohacení kulturního a společenského života včetně zpřístupnění internetu v blízkých i odlehlých lokalitách.
7. Žalobce naplňuje svůj neziskový účel tím, že vedle kulturního programu zajišťuje pro své členy i připojení k internetu v lokalitách, kde komerční poskytovatelé absentují. Žalovaný pak kvalifikoval činnost žalobce jako podnikání, aniž by prokázal existenci jeho znaků, především pak účelu dosažení zisku. Veškeré členské příspěvky jsou v případě žalobce stanoveny paušálně bez ohledu na rozsah využívání sítě či kvalitu připojení a jejich výše je schvalována hlasováním členů na valné hromadě, což je v rozporu s podnikatelským modelem. Hospodářský výsledek žalobce je pak reinvestován do jeho hlavní činnosti a není rozdělován mezi členy (podíl na člena by navíc činil jen 18 až 24 Kč ročně). Žalovaný

nesprávně bagatelizoval neplnění jednotlivých znaků podnikání včetně znaku soustavnosti; jeho argumentace *ad absurdum* uvedená v bodu 94 rozhodnutí je nesprávná a zavádějící. Daňové orgány neprokázaly dissimulaci a spokojily se jen s domněnkou, že členské příspěvky jsou úplatou za službu.

8. Žalovaný své rozhodnutí založil na dezinterpretaci výpovědí svědků – členů žalobce. Z nich vyplývá, že se členové placením členských příspěvků podílejí na financování kulturních aktivit žalobce, které nezřídka navštěvují i se svými rodinami, a přístupu k internetu ve svém okolí. Svědek B. byl připojen k internetu i v době, kdy neměl uhrazen členský příspěvek, což je u běžného poskytovatele internetového připojení nepředstavitelné. Řada svědků potvrdila kulturní a společenské aktivity žalobce, které představují jeho hlavní účel a motivaci členství. Členové nebyli nuceni ke vstupu do spolku za účelem získání internetového připojení, jak nepravdivě uvádí žalovaný. Internetové připojení je členy vnímáno jako praktický doplněk k hlavní spolkové činnosti, nikoli jako komerčně poskytovaná služba.
9. Žalovaný nerespektoval závěry rejstříkového Krajského soudu v Brně z rozsudku ze dne 24. 3. 2024, č. j. 50 Cm 65/2017-928, podle něž spolek zajišťující připojení k internetu pro své členy vykonává spolkovou činnost, nikoli podnikání. Jedná se o pravomocné rozhodnutí soudu ve skutkově a právně obdobné věci, které žalovaný ve svém rozhodnutí pouze formálně odbyl. Nezohlednění těchto závěrů je v rozporu se zásadou materiální pravdy a vedlo k nesprávné kvalifikaci právní formy žalobce.
10. Žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný uvedl, že do práva žalobce a jeho členů se sdružovat nebylo správními orgány zasaženo. Správní orgány nezpochybnil, že žalobce je řádně zapsaným spolkem, pouze dospěly k závěru, že hlavní činnost žalobce (poskytování internetové připojení za úplatu) je výdělečnou činností, která podléhá zdanění.
12. Judikatura Nejvyššího správního soudu, o níž žalovaný opřel své rozhodnutí, je na případ žalobce aplikovatelná a jím uváděné rozdíly nejsou pro věc relevantní. Žalovaný dále stručně zopakoval svá zjištění, která ho vedla k vydání napadeného rozhodnutí. Svědecké výpovědi byly hodnoceny v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů samostatně i ve vzájemných souvislostech. Ani jedna ze svědeckých výpovědí nesvědčí tvrzení žalobce o dobrovolném budování a údržbě infrastruktury pro internetové připojení členskou základnou žalobce. Internetové připojení má v zásadě na starosti pouze předseda žalobce, případně jeho místopředseda. Ostatní členové jsou ve většině případů jen účastníky kulturních akcí nebo na nich vypomáhají. O využití členských příspěvků žalobcem pak mají svědci obecné a nejasné představy, přičemž svědek M. po nabídce lepšího internetové připojení od Vodafone a. s. členství ukončil. Nuceným vstupem do spolku je dle žalovaného míněn případ svědků, kteří se přistěhovali do obce Provodov a potřebovali zajistit připojení k internetu. Svědecké výpovědi vedou jednoznačně k závěru, že hlavní či převažující motivací svědků k členství bylo získat levné a kvalitní připojení k internetu. Činnost žalobce vykazuje znaky podnikání, což svědčí o naplnění znaků výdělečné činnosti (soustavného výkonu určité činnosti za úplatu), tedy pojmu širšího než podnikání; tato skutečnost je dostačující pro nepřiznání osvobození od daně podle § 19 odst. 1 písm. a) bod 2. zákona o

daních z příjmů. Správce daně i žalovaný prokázali, že členské příspěvky přijaté žalobcem jsou ve skutečnosti skrytou úplatou za poskytování internetového připojení, a unesli tak svoje důkazní břemeno ohledně dissimulace.

13. K rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 3. 2024, č. j. 50 Cm 65/2017-928, se žalovaný ve svém rozhodnutí přímo nevyjádřil. Nejedná se však o důvod jeho nepřezkoumatelnosti, neboť citovaný rozsudek není pro tento spor relevantní. Má totiž dokazovat, že činnost žalobce není podnikáním dle § 420 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Touto otázkou se však žalovaný v rozhodnutí podrobně zabíral a dospěl k závěru, že není pro posouzení věci klíčová, neboť z hlediska zdanění je postačující závěr, že žalobce jako svou hlavní činnost vykonával činnost výdělečnou.
14. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci

15. Soud ve věci nařídil jednání, při němž účastníci setrvali na svých stanoviscích.
16. Žaloba není důvodná.
17. Podle § 217 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, platí, že hlavní činností spolku může být jen uspokojování a ochrana těch zájmů, k jejichž naplňování je spolek založen. Podnikání nebo jiná výdělečná činnost hlavní činností spolku být nemůže. Podle odst. 2 téhož ustanovení může spolek vedle hlavní činnosti vyvíjet též vedlejší hospodářskou činnost spočívající v podnikání nebo jiné výdělečné činnosti, je-li její účel v podpoře hlavní činnosti nebo v hospodárném využití spolkového majetku. Podle odst. 3 téhož ustanovení lze zisk z činnosti spolku použít pouze pro spolkovou činnost včetně správy spolku.
18. Podle § 235 občanského zákoníku mohou statuty určit výši a splatnost členského příspěvku nebo určí, který orgán spolku určí výši a splatnost členského příspěvku a jakým způsobem.
19. Z citovaných ustanovení občanského zákoníku vyplývá, že spolek nemůže být založen za účelem podnikání nebo výdělečné činnosti, resp. že jeho hlavním (statutárním) účelem nemůže být podnikání či výdělek. Zákodárce si byl nicméně vědom, že spolkovou činnost nelze provozovat bez patřičného finančního zázemí, a proto umožnil spolkům podnikání (výdělek) v rámci vedlejší činnosti. Ta musí být ze své povahy nějakým rozumným a odůvodnitelným způsobem navázána na činnost hlavní. Vedle toho pak občanský zákoník samostatně upravuje další zdroj finančních prostředků spolku, a to členské příspěvky. Ačkoliv občanský zákoník tento druh příjmu spolku blíže nedefinuje, je celkem zřejmé, že jednoznačně činí rozdíl mezi příjmem z podnikání či výdělečné činnosti a členskými příspěvky (§ 217 odst. 2 vs. § 235 občanského zákoníku). Mezi těmito zdroji financování je proto nutno rozlišovat a nelze je zaměňovat. Zatímco příjmům spolku z podnikání nebo jiné výdělečné činnosti musí logicky odpovídat nějaké protiplnění poskytované spolkem, členské příspěvky takové protiplnění nevyžadují. Charakteristikou členského příspěvku je to, že se jedná o finanční plnění člena ve prospěch spolku jako celku, tj. na jeho činnost obecně.
20. Právě uvedenou odlišnost reflektuje i úprava daně z příjmů právnických osob, které spolky podléhají. Pro posouzení projednávané věci jsou podstatná zejména následující ustanovení zákona o daních z příjmů.
21. Podle § 18 odst. 1 zákona o daních z příjmů jsou předmětem daně z příjmů právnických osob příjmy z veškeré činnosti a z nakládání s veškerým majetkem, není-li dále stanoveno jinak.

22. Podle § 19 odst. 1 písm. a) bod 2. zákona o daních z příjmů 1) je od daně osvobozen členský příspěvek podle stanov, statutu, zřizovacích nebo zakladatelských listin, přijatý spolkem, který není organizací zaměstnavatelů, nebo evropskou politickou nadací.
23. Z citovaných ustanovení je celkem zřejmé, že vedlejší podnikatelská či jiná výdělečná činnost spolku podléhá dani z příjmů. Předmětem daně je pak rovněž členský příspěvek [viz § 18a odst. 2 písm. b) zákona o daních z příjmů], který je však od daně osvobozen.
24. Podstatou projednávané věci je pak především otázka, zda členské příspěvky hrazené členy žalobce jsou členskými příspěvky ve smyslu § 235 občanského zákoníku, které jsou osvobozeny od daně, anebo jde ve skutečnosti o platbu za připojení k internetu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 4. 2023, č. j. 3 Afs 284/2022 (PilsFree z. s.), zdůraznil, že „§ 19 odst. 1 zákona o daních z příjmů stanovuje výjimku z obecného principu zdanění vyjádřeného v § 18 odst. 1 téhož zákona. Jako každá výjimka by proto mělo být vykládáno restriktivně. Účelem konkrétně § 19 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o daních z příjmů v každém případě nemůže být neodůvodněné daňové zvýhodnění téže činnosti pouze v závislosti na tom, jakou právní formu zainteresované osoby k výkonu takové činnosti zvolí. Z obecného principu, že zdanění podléhají příjmy z veškeré činnosti, takto citované ustanovení vyjímá činnost určitých subjektů, respektive příjmy za takovou činnost obdržené. Z celkového kontextu § 19 odst. 1 písm. a) je přitom patrné, že zákonodárce toto vynětí stanovil pro určité příjmy určitých kategorií právnických osob, které se mezi sebou odlišují v závislosti na jimi vykonávané činnosti a jimi dosahovaných účelech. Takové vynětí neodporuje základní zásadě rovnosti, neboť reflektuje specifika činnosti a účelů těchto typů organizací, která lze obecně shrnout tak, že jde o činnost vedenou neziskovými účely, tedy podporou společných zájmů. (...) Pro účely osvobození příjmů od daně ve smyslu § 19 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o daních z příjmů musí být takto splněny následující podmínky: jedná se o 1) příjmy přijímané ve formě členských příspěvků, 2) tyto příjmy jsou jako členské příspěvky upraveny stanovami a 3) jde o příjmy neziskové organizace (spolku), jejímž hlavním účelem a činností je podpora společných zájmů členů. Uvedené podmínky jsou pochopitelně vzájemně provázané, neboť skutečná povaha organizace bude zpravidla určovat závěr, zda platby formálně označované jako „členské příspěvky“ jsou skutečně členskými příspěvky, nebo spíše platbami za službu poskytovanou v rámci závazkového vztahu. Na straně druhé však nelze vyloučit existenci jednotlivých dissimulovaných závazkových vztahů, ačkoli obecně činnost určité organizace splňuje kritérium povahy organizace pro osvobození od daně ve smyslu § 19 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o daních z příjmů (tj. hlavní činnost je nevýdělečná, spolková).“
25. Nejvyšší správní soud v této věci dospěl k závěru, že spolek PilsFree spolkovou činnost pouze předstíral: „Hlavní činnost stěžovatele fakticky spočívala v poskytování služeb (internetového připojení) za úplatu. Mezi stěžovatelem, jakožto poskytovatelem služby, a jeho - formálně vzato - členy jako zákazníky (odběrateli služby) existoval právní vztah, v jehož rámci docházelo k vzájemnému poskytování plnění – služby a úplaty za službu. Úplata za internetové připojení ve výši 300 Kč měsíčně obdržená stěžovatelem představovala skutečnou protihodnotu služby poskytnuté příjemci (srov. obdobně v oblasti daně z přidané hodnoty rozsudky Soudního dvora ze dne 29. 10. 2009, C-246/08, Komise proti Finsku, ze dne 3. 3. 1994, C-16/93, Tolsma, či ze dne 5. 6. 1997, C-2/95, SDC; dále též rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2016, č. j. 5 Afs 124/2014-178). Mezi platbou simulovanou do podoby členského příspěvku a poskytnutou službou byla přímá souvislost (...).“ Dospěl proto k závěru, že „členské příspěvky“ nebyly osvobozeny od daně z příjmů podle § 19 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o daních z příjmů.

26. K obdobným závěrům týkajícím se daně z přidané hodnoty dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 4. 4. 2023, č. j. 6 Afs 92/2002-51 (cyrilek.net z. s.), a ze dne 4. 4. 2023, č. j. 7 Afs 165/2022-46 (hkfree.org z. s.). I v těchto případech šlo o spolky, které nevykonávaly žádnou jinou činnost vyjma poskytování připojení k internetu svým členům.
27. Soud se neztotožňuje s žalobcem, že by výše uvedené rozsudky byly na nyní projednávanou věc zcela neaplikovatelné, neboť se zabývaly mnohonásobně většími subjekty s rozsáhlým personálním aparátem a mnoha tisíci členy. Osvobození od daně, o něž v řízení jde, není navázáno na velikost spolku, či jeho „aparátu“. Skutečnost, že žalobce má „pouze“ 140 členů a „rustikální charakter“, je tudíž z hlediska aplikace uvedené zákonné úpravy i jejího výkladu provedeného Nejvyšším správním soudem zcela nerozhodná. Stejně tak není významné ani to, že ve dvou případech se jednalo o posouzení daně z přidané hodnoty – ustanovení § 61 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, které posuzoval Nejvyšší správní soud, je totiž materiálně obdobné nyní řešenému ustanovení § 19 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o daních z příjmů.
28. Přesto však soud shledává ve skutkové rovině mezi případy řešenými Nejvyšším správním soudem a nyní projednávanou věcí zásadní odlišnost. Nejvyšší správní soud totiž posuzoval spolky, které předstíraly již to, že jsou spolkem, neboť jejich hlavní a v zásadě jediná činnost bylo poskytování internetu za úplatu, kterou nebyl nijak naplňován statutární účel spolku. Již na základě závěru, že tyto spolky jsou ve skutečnosti skrytými podnikateli v elektronických komunikacích, pak Nejvyšší správní soud neměl za splněné podmínky pro osvobození „členských příspěvků“ od daně. Současně bylo i prokázáno, že „členské příspěvky“ jsou ve skutečnosti přímou platbou za poskytnutí internetu. V nyní projednávané věci však nelze dospět k závěru, že by žalobce spolkovou činnost nevykonával nebo ji vykonával pouze okrajově a jeho hlavní činností bylo jen připojení koncových zákazníků k internetu za úplatu. Tyto závěry správce daně a žalovaného (viz bod 82 rozhodnutí žalovaného) nemají oporu ve zjištěném skutkovém stavu.
29. Ze stanov spolku UnArt z. s., jehož je žalobce pobočným spolkem, vyplývá, že jeho statutárním účelem je následující:
- 1) Budování a správa sítě, která umožňuje členům Spolku komunikaci.
 - 2) Zvyšování úrovně kultury, vzdělanosti, prosperity a technologické vyspělosti regionu, ve kterém Spolek působí.
 - 3) Zlepšování kvalit životního prostředí a technologické infrastruktury regionu a jeho trvale udržitelný rozvoj.
 - 4) Budování a upevňování komunit na místní, národní a mezinárodní úrovni a podpora jejich vzájemného poznávání a spolupráce.
 - 5) Zlepšování postavení sociálně nebo zdravotně znevýhodněných jedinců ve většinové společnosti a jejich integrace do místních komunit.
 - 6) Zvyšování povědomí o činnosti a možnostech nestátních organizací mezi širokou veřejností.
30. Podle názoru soudu je ze správcem daně shromážděných Provodovských novin za roky 2019 – 2021 i z výpovědí svědků celkem zjevné, že žalobce se v této době aktivně účastnil kulturního a sportovního života v obci Provodov a pořádal či spolupodílel se na pořádání několik akcí ročně. Pravidelně se jednalo zejména o realizaci divadelních představení

(prakticky šlo o organizaci zájezdů divadelních souborů do Provodova), týdenního letního kina, koštu či Provodovského běhu. Úvaha správce daně o klesajícím „relativním i absolutním“ počtu těchto akcí v kontrolovaných letech, je dle názoru soudu zcela nerozhodná a lehce vysvětlitelná pandemií COVID-19, což ostatně žalovaný sám připouští (aniž by však z toho cokoli dovodil). Podstatné totiž je, že to byly reálné kulturní a sportovní akce za účasti řady obyvatel obce i sousedních obcí, na nichž se část členů spolku aktivně podílela, tedy že tyto akce se skutečně konaly a současně nesloužily jen k jakési formální zástěrce jiné činnosti žalobce. Soud proto nemá pochyb, že žalobce fakticky naplňoval svůj účel včetně např. zlepšování postavení znevýhodněných osob tím, že jim na své akce umožňoval vstup zdarma, jak potvrdili prakticky všichni svědci. Žalobce tedy na rozdíl od spolků PilsFree, cyrilek.net a hkfree.org spolkovou činnost nepředstíral. Na tom nic nemění ani fakt, že část členů žalobce se na pořádání akcí či na členských schůzích aktivně nepodílela. Jakkoliv je tato skutečnost v rozporu s povinnostmi člena spolku (§ 7 odst. 4 stanov) a žalobce ji po členech zjevně nevymáhal, nedosahovala tato „pasivní účast“ takových rozměrů, jako právě u spolků PilsFree, cyrilek.net a hkfree.org, aby z ní bylo možno dovodit, že žalobce ve skutečnosti spolkem není. Ostatně žalobce v průběhu daňové kontroly upozorňoval na to, že členských schůzí u řady velkých spolků se často účastní jen velmi malý počet členů, aniž by to bylo na závadu. I dle názoru soudu je tato skutečnost žitou realitou řady spolků, nikoliv potvrzením toho, že svůj účel a právní formu pouze předstírají.

31. Správce daně ani žalovaný rovněž nezpochybnili, že žalobce svépomocí vybudoval pro své členy infrastrukturu pro internetovou síť, přičemž dle řady svědků se tak stalo mj. proto, že v Provodově byl špatný přístup k internetu. Tuto infrastrukturu žalobce udržuje, přičemž předseda a místopředseda správní rady žalobce poskytují členům žalobce technickou podporu ohledně připojení k internetu. Podle názoru soudu tato činnost naplňuje statutární účel spolku spočívající v budování a správě sítě, která umožňuje členům spolku komunikaci. Soud přitom považuje za notorietu, že internet je komunikační síť. Vybudování a správa sítě je tak dle názoru soudu jednou z řady činností žalobce souladnou s jeho stanovami.
32. V zásadě se tak žalobce spolkům typu PilsFree, cyrilek.net a hkfree.org podobá pouze v tom, že svým členům (nad rámec vybudování a správy sítě) poskytuje službu internetového připojení. I v tomto ohledu je však situace žalobce jiná, neboť se nechová jako typický komerční poskytovatel internetu – nenabízí různé úrovně připojení za různé ceny, nezaplatňuje servisní zásahy, nevypíná připojení členům, kteří jsou v prodlení s platbami, a tyto v zásadě pak ani nevymáhá. Ani z tohoto pohledu tedy nelze říci, že by žalobce pouze předstíral spolkovou činnost a ve skutečnosti bylo jeho hlavní činností poskytování internetového připojení za úplatu.
33. Veškeré závěry správce daně a žalovaného ohledně charakteru žalobce jsou proto mylné. Přes všechno dosud soudem uvedené však celkový závěr správce daně a žalovaného ob stojí. Jestliže totiž žalobce svým členům poskytuje službu internetového připojení, pak se s ohledem na jeho výše popsané poměry jedná o vedlejší hospodářskou činnost spolku ve smyslu § 217 odst. 2 občanského zákoníku. Je-li taková činnost provozována za úplatu, pak jde o výdělečnou činnost a peněžní prostředky, které za ni spolek obdrží, jsou předmětem daně z příjmů právnických osob dle § 18 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Správci daně a žalovanému se přitom v řízení podařilo prokázat, že příjmy žalobce označené jako „členské příspěvky“ jsou ve skutečnosti platbou za internetové připojení. To vyplývá jak z jejich označení členy spolku v příkazech bance a v účetnictví žalobce („internet“), tak z výpovědí

svědků, mj. pana M. (který členství a platby ukončil poté, co dostal lepší nabídku internetu od jiného poskytovatele). Potvrzuje ho též institut tzv. čestných členů – těch bylo v posuzovaných obdobích celkem sedm a jednalo se bez výjimky o členy spolku, kteří zdarma poskytli své nemovité věci k instalaci částí technické infrastruktury pro internetovou síť (antény, sloupy apod.), resp. v jednom případě pomáhali při výstavbě sítě. Čestní členové byli zproštěni povinnosti platit členský příspěvek – i zde je tak vazba mezi (ne)placením členského příspěvku a poskytnutím internetu zjevná.

34. Z uvedených skutečností vyplývá, že mezi platbou simulovanou do podoby členského příspěvku a poskytnutou službou internetového připojení byla přímá souvislost. Podle názoru soudu přitom členský příspěvek nelze ztotožnit s platbou za internet. V takovém případě by totiž spolek každý svůj příjem za jakékoliv plnění mohl formálně označit za členský příspěvek a vyhnout se tak dani z příjmů. Právě to měl žalovaný na mysli v bodě 94 rozhodnutí, v němž uváděl argumentaci *ad absurdum*, která je v tomto smyslu relevantní. Jak bylo výše uvedeno, mezi příjmem z vedlejší hospodářské činnosti spolku a příjmem z členských příspěvků je třeba rozlišovat. Jestliže spolek v rámci své vedlejší hospodářské činnosti poskytuje svým členům připojení k internetu za úplatu, jde o příjem, který je předmětem daně z příjmů. Je zde jasná souvislost mezi poskytnutou službou a finančním plněním. Jinými slovy platba je ekvivalentem za poskytnutou službu, nikoliv finančním plněním ve prospěch spolku jako celku. Úplatu za internet proto nelze maskovat za členský příspěvek, který je od daně osvobozen dle § 19 odst. 1 písm. a) bod 2. zákona o daních z příjmů. Správce daně tedy postupoval správně, pokud žalobci z vybraných členských příspěvků doměřil daň.
35. Pro úplnost soud podotýká, že žalobce v průběhu daňového řízení ani v žalobě netvrdil, že by částky hrazené jako členské příspěvky byly úplatou za poskytnutí internetu jen v určité konkrétní části, zatímco zbytek by skutečně plnil funkci členského příspěvku. Z účetnictví žalobce dále vyplývá, že na svou činnost získával finanční prostředky i jinými způsoby (realizace kulturní a sportovní činnosti spolku tedy nebyla závislá výlučně na výběru financí z „členských příspěvků“). Vzhledem k tomu, že členové spolku (i sám žalobce ve svém účetnictví) označovali jako platbu za internet celou částku členského příspěvku, nevznikly soudu pochybnosti o tom, že předmětem daně mají být členské příspěvky v celé své výši.
36. Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani zbývající argumentace žalobce. Pro věc je nerozhodná polemika účastníků týkající se tvrzené podnikatelské činnosti žalobce, resp. dosahování zisku z jeho strany. Je pravdou, že žalovaný svou argumentaci v tomto směru poněkud zamlžil, pokud nejprve opakovaně uváděl, že žalobce „vykazuje znaky podnikání“, aby následně uzavřel, že podmínka dosažení zisku nemusí být splněna a postačuje, pokud je žalobcova činnost výdělečná. Jak však soud výše podrobně vyložil, žalobce není skrytým podnikatelem a zabývá se naplněním znaků podnikání dle § 420 občanského zákoníku nemá pro věc žádného významu. Pro doměření daně bylo dostačující, že správce daně prokázal, že žalobce namísto deklarovaných členských příspěvků ve skutečnosti vybíral platby za poskytnutí internetového připojení. Z tohoto důvodu nemá pro věc význam ani rozsudek rejstříkového Krajského soudu v Brně ze dne 24. 3. 2024, č. j. 50 Cm 65/2017-928, týkající se podnikání spolku. Jestliže se žalovaný související odvolací námitkou žalobce nezabýval, nemůže se jednat o důvod pro zrušení jeho rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. Její vypořádání by na výsledku věci ničeho nezměnilo.
37. Konečně soud neshledal ani to, že by rozhodnutí správce daně a žalovaného byla způsobilá zasáhnout do ústavně garantovaného práva žalobce a jeho členů se sdružovat. Tato

rozhodnutí sdružovací právo ani činnost žalobce nijak neomezují, pouze reflektují materiální výsledky činnosti žalobce z daňového hlediska. Děje se tak přitom v souladu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, tj. na základě daňového zákona, v jehož konkrétní aplikaci na projednávanou věc soud nic protiústavního nevidí. Žalobní námitky jsou v tomto ohledu jen velmi obecné a není úkolem soudu relevantní argumentaci domýšlet za žalobce. Soudu tak není zřejmé ani to, čím mělo dojít k tvrzenému porušení principu jednoty právního řádu či povinnosti ústavněkonformního výkladu.

V. Závěr a náklady řízení

38. Soud shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. června 2026

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu